

ONRECHTERS – ONRECHTBANKEN

- 01 (Kinder)rechters doen geen onderzoek naar de waarheid omtrent de redenen dat kinderen niet fysiek naar de Rechtbank kunnen komen. Redenen, die (soms door de jeugdhulp) worden opgegeven aan de kinderrechter:
- a/ te lage kalenderleeftijd,
 - b/ kind/jeugdige vindt het niet belangrijk genoeg of vindt niet meer nodig (sprake van ouderverstoting?
 - c/ kind/jeugdige volgt momenteel een EMDR- behandeling en is niet in staat te komen
 - d/ jeugdhulp zegt dat het niet verstandig is om het kind/jeugdige iets te vragen
- 02 (Kinder)rechters doen GEEN onderzoek naar de vrijheid van spreken of vrij – uit kunnen praten door kinderen/jeugdigen. En de jeugdhulp heeft liever niet dat het kind/jeugdige vrij – uit kan praten met de rechter. Ook komt voor, dat de jeugdhulp belt met de rechter, dat het kind niet in staat is om te spreken vanwege
- a) een te lage kalenderleeftijd
 - b) jeugdige heeft geen belang
 - c) vanwege de kwetsbaarheid van de jeugdige.
- Vanuit de jeugdhulp wordt gezegd, dat het niet verstandig is om de jeugdige te bevragen. Rechters gaan hier altijd akkoord.
- 03 Er is geen goede verslaglegging door de griffier: ouders vragen om opname van correcties en/of aanvullingen. Ouders maken een lijst van reële onjuistheden in rapporten door de jeugdhulp; word NIETS mee gedaan. De (kinder)rechter vraagt aan de griffier om dit op te nemen. Ouders voelen zich gehoord. Uit de verslag (proces-verbaal) blijkt niets over de gestelde vragen en/of afgegeven aanvullingen.
- 04 (Kinder)rechters luisteren niet naar de uitleg van ouders over een ziekte of afwijking bij een kind/jeugdige. Ouders doen uitleg over de diverse lagen in het autismespectrum. De rechter volgt dit niet en besluit tot een opname/behandeling tegen het advies van de ouders.
- 05 Rechters laten zich ook pedagogisch tegenover ouders. Dit mag niet, maar doen ze wel. Voorbeeld: Ervaren ouders leggen uit aan de rechter dat er verschillende lagen zijn in het autistisch spectrum, dat het kind orde en een vaste structuur nodig heeft i.c.m. soortgenoten. Een rechter gaat hier niet in mee, scheert alles over 1 kant en de rechter verteld dan aan de ouders wat een kind nodig heeft bij een vorm van autisme. Door deze foute opstelling van een rechter komen licht ass. jeugdigen op een-en-de zelfde plek, wat weer problemen geeft. De jeugdhulp zelf heeft geen kennis van autisme.
- 06 (Kinder)rechters vragen NIET aan het begin van zittingen of zowel de verzoeker (meestal dus de jeugdhulp) en de verweerder (meestal de ouders en hun advocaat) alle stukken van elkaar hebben gekregen. Dit leidde al vele tientallen jaren en leidt tot dit ernstige fenomeen: de verzoeker (jeugdhulp) leest i.v.m. de tijd slechts een deel of het voornaamste voor uit haar verweer. Dit is een ANDERE tekst, een ANDER verweer, meer uitgebreid en met meer belastende feiten over ouders dan zij voorlezen tijdens de zitting. Bij het formuleren van de beschikking in zijn/haar kamer na de zitting gaat de (kinder)rechter uit van het gegeven stuk/verweer van de jeugdhulpinstelling. En dan lees je soms in een beschikking zaken, die tijdens een zitting NIET zijn benoemd
- 07 Zittingen achter gesloten deuren. Door bedenksels van de jeugdhulp en/of griffiers van rechtbanken en rechters zijn vrijwel alle kinderzittingen achter gesloten deuren, waardoor er geen enkele controle meer mogelijk is door een instantie vanuit cliëntenperspectief. Een deskundige van de kant van ouders/kind wordt sowieso buitengesloten/ niet toegelaten.
- 08 In Hoger Beroep bij een Gerechtshof: er zitten drie toga's of zuurpruimen. Twee zeggen nooit wat, zitten er maar wat bij of zitten half te dutten. Ook rechters van een Hof onderzoeken in kinderzittingen NIETS. De middelste toga nodigt een vader uit om wat te zeggen. Hij begint zijn korte bijdrage voor te lezen. Ineens zegt deze toga: "Gaat u zitten, we lezen het wel". Over fatsoen en recht gesproken? Is dit een eerlijk proces ? In Hoger Beroep gaan: levert meestal veel verdriet en frustratie op
- 09 In vele en opvolgende beschikkingen staat: ouder(s) zijn betrokken, er moet door de jeugdhulp gewerkt worden aan relatieverbetering tussen het kind en de ouder(s). In de praktijk trekt de jeugdhulp zich hier niets van aan. Ouders doen wel een beroep op deze uitspraak, de jeugdhulp wijst dan altijd op veranderde feiten en omstandigheden en de jeugdhulp weet toch, dat de uitspraak niet wordt gecontroleerd door de rechtbank.
- 10 Terwijl het procesrecht voorschrijft dat alle stukken geruime tijd voor een zitting bij alle partijen bekend moeten zijn houdt de jeugdhulp (Jeugdbescherming, Schrikkergroep en Leger des Heils) zich niet aan deze rechtsregel. Het komt voor, dat slechts enkele dagen voor een zitting stukken binnen komen bij partijen – meestal de advocaat, die het dan niet meer kan doorsturen naar de ouders. Rechters zien hier NIET op toe, accepteren dit maar.

- 11 Rechter geven in 95 % het gelijk (het recht) aan de jeugdzorginstellingen GI-s of anders gezegd: rechters volgen de G.I. in zeer veel gevallen.
- 12 Een moeder mag over haar 21-jarige zoon en na drie jaar uithuisplaatsing niets zeggen tijdens de zitting over verlenging gesloten plaatsing.
Zelfs haar stuk (haar voordracht) mag ze n.b. niet aan de rechter geven.
Een zorgplan van een organisatie wordt niet gezien, niet mede - beoordeeld bij de andere stukken.
Over alternatieven gesproken
- Deze rechter: wat onprofessioneel, wat onmenselijk. Deze rechter: z.s.m. OPSTAPPEN

